

om der, uanset Fortabelsen eller Forældelsen, kan foretages Retsskridt imod den Trassent, der ikke har ydet Dækning for Vekslen eller imod andre af Vekselpersonerne, der uberettiget maatte være blevet beriget. Da Konferencens Forhandlinger viste, at der ingen Mulighed var for paa dette Omraade at komme til Regler, som alle kunde enes om, vedtoges det i Art. 15 i Reservationerne at give de kontraherende Stater Beføjelse til at bestemme, at der i saadanne Tilfælde skal vedblive indenfor deres Territorier at bestaa et Krav imod den Trassent, der ikke har ydet Dækning og mod en Trassent eller Endossent, som med Urette vilde blive beriget. Samme Adgang hæves i Tilfælde af Forældelse overfor den Acceptant, der har modtaget Dækning, eller som med Urette vilde blive beriget. I Henhold til denne Beføjelse er som § 74 i Lovforslaget optaget den i V. L. § 93 indeholdte Regel om Berigelsessøgemaal.

Man enedes endvidere paa Konferencen om at holde udenfor den ensartede V. L. de særligt fra fransk Veksellovgivning — se code de commerce Art. 115—117 og 170—172 — kendte Bestemmelser om, at Trassenten er pligtig at yde Dækning ved Forfaldstid og om at Vekselejerer har særlige Rettigheder med Hensyn til denne Dækning, se Art. 16 i Reservationerne. Opmærksomheden bør dog i denne Forbindelse henledes paa Bestemmelsen i Art. 6 i Konventionen om Lovkollisioner, hvorefter det afgøres af den paa Vekslens Udstedelsessted gældende Lov, om Indehaveren af en Tratte erhverver den Fordring, der har givet Anledning til Udstedelsen. I Medfør af denne Forskrift, der maa anses som nødvendig til Regulering af Forholdet imellem en Stat som f. Eks. Danmark, i hvis Veksellov de omtalte Dækningsbestemmelser ikke findes, og en Stat, som f. Eks. Frankrig, hvis Veksellov indeholder Dækningsbestemmelser, vil danske Domstole kunne komme til at lægge den franske Lovs Regler til Grund ved Afgørelsen af en Retstvist, og det vil derfor være af Interesse her at anføre, at det under de Forhandlinger paa Konferencen, som gik forud for Vedtagelsen af den nævnte Art. 6 i Konventionen om Lovkollisioner blev oplyst, at Kravet paa Dækning efter fransk Ret ikke er et tingligt Krav, men blot en Fordring, jfr. i denne Forbindelse Ordlyden af Art. 6. Som et Eksempel, der viser Nødvendigheden af at have en Regel som Art. 6, kan anføres følgende: En her-

boende dansk Eksportør trækker en Veksels paa sin i Frankrig boende Vareaftager som Betaling for et leveret Parti Varer. Vekslen diskonteres i en dansk Bank og sendes af denne til en fransk Forbindelse for at forevises den franske Køber til Accept. Inden Vekslen naar frem, gaar Trassenten (den danske Eksportør) fallit. Hvis nu den franske Køber ønsker at betale Vekslen, skal han efter dansk Ret betale til Trassentens Konkursbo, medens han efter fransk Ret skal betale til Banken, der har diskonteret Vekslen, idet denne Bank efter fransk Ret har faaet Trassentens Dækningskrav mod Trassaten overdraget samtidig med, at Vekslen blev endosseret til den. Det ses heraf, at det er nødvendigt for den franske Køber at vide, om han skal følge fransk Ret eller dansk Ret, og dette Spørgsmaal besvarer Art. 6.

Til § 54.

Bestemmelserne betegner i dansk Ret en vis Nyordning for det Tilfælde, at en Veksels Forevisning eller en Protests Optagelse i rette Tid ikke kan ske paa Grund af »vis major«. Efter V. L.'s § 92, jfr. Lov Nr. 124 af 7. Maj 1915, bevirker en saadan Hindring, at der indtræder en ubestemt Forlængelse af de foreskrevne Frister, men paa den anden Side er Vekselindehaveren stadig forpligtet til, saa snart Hindringen ophører, at foretage den vekselretlige Handling. Efter § 54 indtræder der en foreløbig Forlængelse af Fristen som Følge af »vis major«, hvorom der da uophødelig skal ske Notifikation til Forgængerne paa lignende Maade som foreskrevet i § 45; inden for denne forlængede Frist skal Indehaveren, saa snart Hindringen ophører, uophødelig lade den vekselretlige Handling foretage, men Forlængelsen varer kun 30 Dage. Naar disse er forløbet, og Hindringen stadig vedvarer, kan Regres iværksættes, uden at Forevisning eller Optagelse af Protest behøves. Det blev under Forhandlingerne i Genève anført, at Haag-Reglementets Bestemmelser under Verdenskrigen havde vist sig at virke tilfredsstillende i de Lande, i hvilke de var bragt til Anvendelse, saaledes f. Eks. i Østrig. Efter Affattelsen omfatter Bestemmelsen ikke Handlinger til Afbrydelse af Præskription, se iøvrigt Udtalelserne under Nr. 122—124 i Bilag B. Sp. 4605—08 og Forhandlingerne i Genève 1930, Side 253 og ff. samt § 71 sidste Stykke og Bemærkningerne hertil.